

**ANALIZA SLUČAJA PRESUĐIVANJA U PREDMETU BROJ:
X-KRŽ-05/217
Slučaj seksualnog nasilja**

**ANALYSIS OF THE RULING IN CASE NO.: X-KRŽ-05/217
A case of sexual violence**

Sažetak

Ovaj tekst se odnosi na jedan primjer presuđivanja u predmetima ratnih zločina pred Sudom Bosne i Hercegovine (Sud BiH) za krivično djelo seksualnog nasilja u toku rata na teritoriji općine Foča, počinjenog od pripadnika oružanih snaga svojevremeno Srpske Republike Bosne i Hercegovine, a kasnije Republike Srpske, nad pripadnicom bošnjačke nacionalnosti. Istraživanjem visine odmjerenih kazni u predmetima pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju (MKSJ) i pravosuđem Bosne i Hercegovine za prethodno navedeno krivično djelo ova presuda je zapažena kao poseban slučaj drastične povrede prava žrtve seksualnog nasilja usljed nedosljedne primjene važećih pravnih propisa od drugostepenog vijeća Suda, što je bio razlog posebnog istraživanja. Konkretno, riječ je o tome da je vijeće u prvostepenom postupku u predmetu Radmilo Vuković broj: X-KR/06/217¹ optuženom izreklo presudu „kriv je“ i osudilo ga na kaznu zatvora od 5 godina i 6 mjeseci, a da je vijeće u drugostepenom postupku istog suda u istom predmetu broj: X-KRŽ-05/217² optuženom izreklo presudu „oslobađa se od optužbe“. Oslobađajuća presuda drugostepenog vijeća Suda je bila motiv za istraživanje kompletnog predmeta i pisanje navedenog teksta. Nije isključeno, može se desiti, da drugostepena presuda bude u suprotnosti sa prvostepenom ako se utvrdi i dokaže da... „nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo za koje se optužuje“, kako je to propisano u članu 284. c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), na koji se pozvalo drugostepeno vijeće. Međutim, drugostepeno vijeće nije utvrdilo ništa novo odnosno drugostepeni postupak je vođen na temelju istih činjenica, okolnosti, dokaza i pravne kvalifikacije krivičnog djela kao i prvostepeni postupak, pa se nije moglo desiti da drugostepeno vijeće donese drugačiju odluku od odluke prvostepenog vijeća. Odluka drugostepenog vijeća je drugačija samo iz razloga što je donesena na drastičnoj povredi važećih pravnih propisa Bosne i Hercegovine. MKSJ je već presuđivao u sličnim slučajevima, a ovaj predmet, koji se

---

¹ Vidi šire o tome: Sud Bosne i Hercegovine, Presuda broj: X-KR/06/217 od 16. 04. 2007. god.

² Vidi šire o tome: Sud Bosne i Hercegovine, Presuda broj: X-KRŽ/05/217 od 13. 08. 2008. god.

odnosio na nižerangirane počinitelje zločina, te kao lakši za rješavanje, formiran i kompletiran sa standardnom oznakom A, proslijedio je Sudu BiH.

Ključne riječi: *ratni zločin seksualnog nasilja, žrtva, Sud Bosne i Hercegovine, pravna sigurnost*

Summary

This text refers to an example of judgement in front of the Court of Bosnia and Herzegovina- B&H for crime of sexual violence during the war in the area of municipality Foča, committed by members of Serbian Republic Bosnia and Herzegovina and later Republic of Srpska over Bosnian Muslim citizen. By analyzing a certain number of court sentences for this crime, with the aim of comparing the height of determined punishments in front of International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia - ICTY and the judiciary of B&H, this verdict was noticed as a special case in regards to other judgements, which was the reason for writing this text. In fact, the motive for writing this text is a drastic violation of the rights of victim of sexual violence by the Second Instance Panel of the Court of B&H, due to the non-consistent application of the valid legal regulations. What happened in this case is that the council in the first trial in the case of Radio Vuković no.: X-KR/06/217³ reached the verdict “guilty” and sentenced him to 5 years and 6 months, and in the second trial same court, same case number:X-KRŽ-05/217⁴ reached the verdict “released from the charge.” The question is not which court (Haag Tribunal or Court of B&H) pronounces more strict punishments anymore, the question is: Why did the council of Court of B&H in the first trial pronounced condemning and in the second trial, same council, pronounced releasing judgement? It is not excluded that the second instance verdict may be in conflict with the first instance verdict if it is established and proven that... “it has not been proven that the accused committed the criminal offense for which he is accused “, as prescribed in Article 284 c of the Law of the Criminal Procedure of Bosnia and Herzegovina – CPC BiH referred to by the second instance panel. However, the second instance panel did not find anything new. The second instance panel was conducted on the basis of the same facts, circumstances, evidence and legal qualification of the criminal offense as the first instance procedure, so the second instance panel could not to make a different decision from the first instance panel. The decision of the second instance panel is different only because it was made in drastic violation of the applicable legal regulations of Bosnia and Herzegovina. The ICTY has already ruled in similar cases, and this case, which referred to lower ranking perpetrators of crimes and as easier to resolve was formed and completed with the standard A mark, forwarded to the Court of BiH.

Keywords: *war crime of sexual violence, victims, The Court of Bosnia and Herzegovina, juristic safeness.*

---

³ For more see Court of Bosnia and Herzegovina, Ruling No. X-KR/06/217 of 16 April 2007

⁴ For more see Court of Bosnia and Herzegovina, Ruling No. X-KRŽ/05/217 of 13 August 2008

Uvod

Bitno obilježje rata u Bosni i Hercegovini vođenog u periodu od 1992–1995. godine je bilo i „etničko čišćenje“, a kao poseban metod izvršenja istog isticalo se seksualno nasilje zbog svoje sistematičnosti i patnje civila. Seksualno nasilje i porobljavanje civila je izvršeno u više gradova Bosne i Hercegovine, među kojima je i grad Foča nakon što su ga preuzele snage bosanskih Srba tokom aprila 1992. godine i u kojem se desio slučaj krivičnog djela iz prethodno navedenog predmeta. MKSJ je već krivično gonio i presuđivao u sličnim slučajevima i dao ogroman doprinos u znanju, iskustvu, metodama, definisanju pojmova..., što je moglo biti od velike koristi za Sud. Jedan od ciljeva istraživanja je bio ukazati na slučaj u kojem postoje svi preduslovi za donošenje zakonite i pravilne odluke, a da drugostepeno vijeće zbog nedosljedne primjene važećih pravnih propisa Bosne i Hercegovine ipak donese nezakonitu i nepravilnu odluku.

Vijeće u prvostepenom postupku kao i vijeće u drugostepenom postupku navedenog predmeta su imali na raspolaganju iste nesporno utvrđene činjenice i, to: ... „u periodu od početka aprila 1992. godine bar do februara 1993. godine, na teritoriji opštine Foča, došlo je do sukoba oružanih snaga Srpske Republike BiH, kasnije Republike Srpske, i tadašnjih snaga teritorijalne odbrane BiH, kasnije Armije BiH“, da je optuženi Radmilo Vuković bio pripadnik vojnih snaga Srpske Republike BiH u prethodno navedenom periodu i da je isti u tom periodu poduzeo radnje koje mu se stavljaju na teret. Osim ovih činjenica, nesporno je utvrđena i činjenica da je rođeno dijete kao posljedica seksualnog nasilja.

U optužnici je, pored ostalog, navedeno da je optuženi Radmilo Vuković postupao protivno pravilima međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačke a) i c), te člana 27. stav 2. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata, čime je počinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav (1) tačke c) i e) Krivičnog zakona BiH (KZ BiH), dakle ... „prisiljavanje druge osobe upotrebom sile ili prijetnje direktnim napadom na njezin život ili tijelo ..., na seksualni odnos ili s njim izjednačenu seksualnu radnju (silovanje) ...“ Tužitelj je naglasio da u radnjama optuženog postoji akt *krivnje* i *namjere* izvršenja krivičnog djela silovanja, a uz dokaze je priložen i nalaz DNK-analize koji je potvrdio očinstvo djeteta. Definicija silovanja koju je pretresno vijeće MKSJ-a u prvostepenoj presudi Delaliću primijenilo glasi: „Silovanje: fizički napad seksualne prirode, počinjen nad određenim licem pod prisilnim okolnostima.“

U završnoj riječi u toku prvostepenog postupka odbrana je, pored ostalog, naglasila „da pri donošenju odluke Sud treba uzeti u obzir da su navodi u optužnici zasnovani samo na izjavama počinioca i žrtve, koje su dijametralno suprotne u smislu prinude.“ Osim toga, odbrana je naglasila i da „optuženi nije imao nikakve potrebe da upotrijebi silu u toku seksualnih odnosa“, odnosno da nije bilo nasilja u smislu prinude. Važno je još napomenuti da su se i odbrana i optužba usaglasili u nespornim činjenicama, tj. da su u vrijeme počinjenja krivičnog djela postojale okolnosti oružanog sukoba i pripadnost neprijateljskoj vojsci optuženog Radmila Vukovića, uz napomenu da je otac žrtve odveden iz svoje kuće dan prije.

Presuda prvostepenog vijeća Suda

Nakon izvođenja predloženih dokaza, utvrđivanja pravno relevantnih činjenica i u skladu sa istima dosljednom primjenom važećih pravnih propisa, prvostepeno vijeće Suda u predmetu Radmilo Vuković broj: X-KR/06/217 je „izvan svake razumne sumnje utvrdilo da je optuženi počinio krivična djela detaljno opisana u izreci ove presude“ i donijelo presudu: „**RADMILO VUKOVIĆ, ... KRIV JE ..**“, za krivično djelo navedeno u optužnici i po zakonu ga osudilo na kaznu zatvora od 5 godina i 6 mjeseci. O detaljima presude prvostepenog vijeća je suviše dalje pisati, jer je ista zakonita i pravilna, što je očigledno u samoj presudi.

Presuda drugostepenog vijeća Suda BiH

Drugostepeno vijeće Suda je nakon izjavljene žalbe u predmetu broj: X-KRŽ-05/217 od 13. 08. 2008. godine donijelo presudu: „**Optuženi RADMILO VUKOVIĆ, ... OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE.**“ Dakle, drugostepena presuda je oslobađajuća za razliku od prvostepene koja glasi „kriv je“. Analizom presude drugostepenog vijeća Suda uočene su sljedeće važne činjenice:

prvo, na presudu prvostepenog vijeća odbrana je uložila žalbu sa prijedlogom izvođenja novog dokaza saslušanjem svjedoka, koje se odnosilo na okolnosti ponašanja optuženog prema pripadnicima bošnjačkog stanovništva u kritično vrijeme, a što je drugostepeno vijeće odbilo kao nevažno za presuđivanje u navedenoj krivičnopravnoj stvari, te donijelo svoju presudu na već postojećim dokazima. Dakle, drugostepena presuda je donesena bez izvođenja novih relevantnih dokaza, tj. na dokazima prihvaćenim u prvostepenom postupku;

drugo, drugostepeno vijeće, za razliku od prvostepenog vijeća, zanemarilo je bitnu činjenicu, da je otac žrtve odveden 09. 06. 1992. godine, dan prije nego što će biti odvedena i žrtva, a koja činjenica potvrđuje bitne okolnosti izvršenog krivičnog djela, tj. protupravno odvođenje i protuzakonito zatvaranje civila;

treće, drugostepeno vijeće je zauzelo neosnovan stav prema optužbi, a što je vidljivo u navodima iz obrazloženja presude: „Optužba je morala dokazati da je optuženi preduzeo radnje seksualnog nasilja nad oštećenom i to takvog intenziteta da predstavljaju mučenje, da je to uradio svjestan da za to nema dobrovoljnosti kod oštećene, te da je takva radnja preduzeta u okviru ratnog sukoba, kršenjem međunarodnog prava“, što je u suprotnosti sa važećim pravnim propisima, i da „nisu sporne činjenice da je u, ili oko kritičnog perioda obuhvaćenog optužnicom, došlo do seksualnog odnosa između optuženog i oštećene.“ Iako su se odbrana i optužba usaglasile u vezi sa postojanjem okolnosti oružanog sukoba u vrijeme počinjenog krivičnog djela, kako je prethodno navedeno, drugostepeno vijeće traži da optužba, pored ostalog, dokaže postojanje okvira ratnog sukoba u vrijeme poduzete radnje, zaboravljajući na primjenu principa *jednakosti u postupanju* koji obavezuje i Sud –drugostepeno vijeće da i ono kao učesnik u postupku s jednakom pažnjom ispituje i utvrđuje činjenice. Navedeno vijeće pokazanim stavom direktno ugrožava *pravnu sigurnost* odnosno samu ideju prava.

Očigledno, drugostepeno vijeće je postavilo neka svoja oštra mjerila seksualnog nasilja sa postojanjem dokaza mučenja (modrica po tijelu, poderana odjeća i slično), ističući pitanje dobrovoljnosti, a što je u ovom slučaju u direktnoj suprotnosti sa odredbama ZKP-a BiH, tj. „**posebnim pravilima o dokazima u slučajevima seksualnih delikata**“⁵. Ovim pravilima, pored ostalog, propisano je da *pristanak žrtve se ne može upotrijebiti u prilog odbrane optuženog*. S obzirom na pravilo da *sud poznaje pravo*, i drugostepeno vijeće je trebalo znati zakonske odredbe i dosljedno primijeniti iste, a ne da pokreće raspravu o dobrovoljnosti i izvodi zaključke o istoj kada je pristanak žrtve irelevantan u utvrđenim ratnim okolnostima porobljavanja i seksualnog nasilja.

I *Međunarodna krivična praksa*,⁶ kao izvor znanja, kada objašnjava zločin protiv čovječnosti zbog sistematskog silovanja i porobljavanja žena u Foči, a pojašnjavajući pojam porobljavanja, navodi – između ostalog – da je jedno

---

⁵ Vidi šire o tome: član 264. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, „Službeni glasnik BiH“, broj: 3/2003, Sarajevo.

⁶ Vidi šire o tome: Džon R. V. D., Džouns Stiven Pauls, *Međunarodna krivična praksa*, Fond za humanitarno pravo, Transnational Publishers Ardsli, Njujork, SAD, Oksford, 2002, str. 204.

od obilježja istog *nepostojanje pristanka* odnosno dobrovoljnosti kod oštećene, kako to naziva drugostepeno vijeće. Osim toga, načela dokazivanja u slučaju seksualnog nasilja MKSJ-a, iako ne predstavljaju izvor prava za pravosuđe BiH, a koja su navedena u *Međunarodnoj krivičnoj praksi*,⁷ propisuju da se o pristanku ne može izvoditi zaključak na osnovu precizno navedenih ponašanja i činjenica i pod određenim okolnostima.

Dalje, drugostepeno vijeće je potvrdilo stav da je iskaz oštećene ključni dokaz u predmetu i, što nije sporno, da bi kasnije potkopavalo taj dokaz i obezvrijedilo ga otvarajući sumnju u isti na osnovu iskaza svjedoka B, navodno jer su u znatnoj kontradikciji koja se odnosi na veoma bitne okolnosti o kojima bi trebalo da postoji gotovo potpuna saglasnost, počevši od opisa načina odlaska kod optuženog, te opisa izgleda oštećene prilikom povratka kući, što je nepravilno. Drugostepeno vijeće je zamjerilo i svjedoku B što u svojim izjavama „nije navela da je tom prilikom viđala u groznom fizičkom stanju, pocijepane haljine i u modricama“, pored toga što je kući dolazila uplakana, a što je van ljudskog razuma da vijeće izmišlja svoje kriterije i tako rasuđuje u navedenom slučaju. Zatim, drugostepeno vijeće potencira kao bitnu činjenicu intimnu vezu žrtve sa optuženim prije izbijanja ratnog sukoba i uporno dokazuje tu činjeničnu okolnost kao bitnu, što je pogrešno, tendenciozno i *na čemu je zabranjeno izvoditi zaključak Suda*. Drugostepeno vijeće iskaz ljekara iz bolnice u Goraždu naziva kontrolnim dokazom u odnosu na iskaz žrtve, što je pogrešno, jer se iskaz ljekara odnosi na nebitne činjenice u odnosu na počinjeno krivično djelo.

Nadalje, pogrešna je kvalifikacija u navodima drugostepenog vijeća da postoji kontradikcija datih iskaza svjedoka A, a ustvari riječ je o dopuni odnosno proširenju istog iskaza. Da bi konačno učvrstilo navode o kontradikciji iskaza svjedoka A i B i takvu kontradikciju iskaza kvalifikovalo kao nezanemarivu „u smislu formiranja čvrstog zaključka“, drugostepeno vijeće na stranici 7. stav 6. presude navodi sljedeće: „Tako, na primjer, oštećena navodi da je Vuković Radmilo došao po nju 10. 06. 1992. godine kada je otišla s njim, dok svjedokinja B navodi da je on dolazio dan prije do nje kući, a tek idućeg dana je otišla s njim.“ Očigledno je da u ovom primjeru drugostepenog vijeća *ne postoji kontradikcija iskaza svjedoka A i B, kako zaključuje navedeno vijeće*, jer oba svjedoka tvrde da je otišla sa njim 10. 06. 1992. godine, ako je cilj vijeća bio da utvrdi datum odlaska – odvođenja žrtve, a jeste. Dakle, vidljivo je da se iskazi poklapaju i fiksiraju datum 10. 06. 1992. godine. Izjava svjedoka B, da je optuženi dolazio i dan

---

⁷ Vidi šire o tome: Džon R. V. D., Džouns Stiven Pauls, *Međunarodna krivična praksa*, Fond za humanitarno pravo, Transnational Publishers Ardsli, Njujork, SAD, Oksford, 2002, str. 934.

prije, odnosno 09. 06. 1992. godine, kući kod žrtve, dokazuje drugu činjenicu. Druga činjenica, vidljiva u iskazu svjedoka A, jeste da je tog dana, 09. 06, odveden njen otac, ali se u presudi ne vidi da je drugostepeno vijeće tu okolnost uzimalo u obzir i utvrdilo ko je i gdje odveo oca, a trebalo je s obzirom na bitne okolnosti porobljavanja i nasilja. Na kraju obrazloženja presude drugostepeno vijeće je konstatiralo da „nije moglo pouzdano, isključujući svaku razumnu sumnju, izvesti zaključak da je optuženi počinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, silovanjem“ i donijelo presudu *oslobađa se od optužbe*, uz tvrdnju da „ono od čega polazi optužba jesu hipoteze.“

Važeći Zakon o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 3/2003, ZKP BiH), koji je trebalo dosljedno primijeniti u konkretno navedenom slučaju, propisuje u članu 264. *Posebna pravila o dokazima u slučajevima seksualnih delikata*, i to:

- (1) U postupku se ne mogu koristiti kao dokazi činjenice koje se odnose na ranije seksualno ponašanje oštećene strane i njene seksualne predispozicije.

Drugostepeno vijeće je odstupilo od ovog pravila i nije ga dosljedno primijenilo, a trebalo je. Umjesto toga potenciralo je kao bitnu činjenicu intimnu vezu žrtve sa optuženim prije izbijanja ratnog sukoba i uporno dokazivalo tu činjeničnu okolnost kao bitnu i koja dovodi u sumnju iskaz žrtve, što je pogrešno, tendenciozno *i na čemu je zabranjeno izvoditi zaključak Suda*, jer je u suprotnosti sa prethodno navedenim pravilom.

- (2) Izuzetno od stava 1. ovog člana može se u postupku koristiti dokaz da sperma, medicinska dokumentacija o povredama ili drugi materijalni dokazi potiču od druge osobe, a ne od optuženog.

Optužba je uz dokaze priložila i nalaz DNK-analize koji je potvrdio očinstvo djeteta i počinjeno navedeno krivično djelo od optuženog, što nije sporno.

- (3) U slučajevima učinjenja krivičnih djela protiv čovječnosti i vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, pristanak žrtve se ne može upotrijebiti u prilog odbrane optuženog.

Drugostepeno vijeće je odstupilo i od ovog pravila i nije ga dosljedno primijenilo, a trebalo je. Da učinjeno krivično djelo pripada krivičnim djelima protiv čovječnosti i vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, vidljivo je u Krivičnom zakonu Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik

BiH“, broj: 3/2003, KZ BiH). Pristanak žrtve se nije mogao upotrijebiti u prilog odbrane optuženog, jer je u postojećim okolnostima oružanog sukoba odnosno porobljavanja i nasilja volja žrtve bila podrivena, pa drugostepeno vijeće nije trebalo poticati niti dozvoliti raspravu o eventualnoj dobrovoljnosti žrtve.

(4) Prije prihvatanja dokaza u skladu s ovim članom, obaviti će se odgovarajuće saslušanje, s koga je isključena javnost.

(5) Zahtjev, prateća dokumentacija i zapisnik sa saslušanja čuvaju se zapečaćeni u posebnom omotu, osim ako Sud ne odredi drugačije.

Pravila (4) i (5) nisu od uticaja za analizu navedenog slučaja.

Znanja međunarodne krivične prakse odnosno MKSJ-a koja se odnose na krivično gonjenje i presuđivanje za ista krivična djela počinjena u Bosni i Hercegovini tokom rata navode sljedeće:

„Ne postoji pristanak ili slobodna volja žrtve. Slobodna volja ili pristanak postaju nemogući ili irelevantni uslijed, na primjer, prijetnje ili upotrebe sile, odnosno drugih vrsta prinude, uslijed straha od nasilja, ..., zbog položaja ranjivosti žrtve, uslijed zatočenja ili zarobljeništva, psihološkog pritiska...“, te da su daljnji pokazatelji porobljavanja, pored ostalog, i spolno općenje.

Pravilom 70 MKSJ-a propisana su sa istim ciljem slična načela dokazivanja u slučaju seksualnog nasilja i MKSJ je ista dosljedno primjenjivao kada je to bilo primjereno. Ova načela nisu izvor prava, ali su mogla i mogu koristiti kao izvor znanja za Sud, kao što je prethodno navedeno. Riječ je o sljedećim načelima dokazivanja u slučaju seksualnog nasilja:

(a) o pristanku se ne izvodi zaključak na osnovu riječi ili ponašanja žrtve kada su sila, prijetnja silom, prinuda ili korišćenje ambijenta prinude podrili sposobnost žrtve da dâ dobrovoljan i stvaran pristanak;

(b) o pristanku se ne može izvoditi zaključak na osnovu riječi ili ponašanja žrtve kada žrtva nije u stanju da dâ stvaran pristanak;

(c) o pristanku se ne može izvoditi zaključak na osnovu šućenja ili nepostojanja otpora žrtve seksualnom nasilju;

(d) o vjerodostojnosti, karakteru ili sklonosti žrtve ili svjedoka ka seksualnoj raspoloživosti ne može se izvoditi zaključak na osnovu seksualne prirode ranijeg ili kasnijeg ponašanja žrtve ili svjedoka.

Dakle, vidljiva je ista svrha u navedenom pod tačkama (a), (b) i (c) pravila 70 MKSJ-a kao i u navedenom pravilu (3) člana 264. važećeg ZKP-a BiH, da se pristanak žrtve ne može upotrijebiti u prilog odbrane optuženog, u postojećim okolnostima. I drugo, vidljiva je ista svrha navedenog pod tačkom (d) pravila 70 MKSJ-a kao i u navedenom pravilu (1) člana 264. važećeg ZKP-a BiH, da *u postupku se ne mogu koristiti kao dokazi činjenice koje se odnose na ranije seksualno ponašanje oštećene strane i njene seksualne predispozicije.*

Zaključak

U predmetu Radmilo Vuković broj: X-KR/06/217 i optužba i odbrana su se usaglasile o postojanju okolnosti oružanog sukoba – nasilja i porobljavanja civila, da je optuženi Radmilo Vuković bio pripadnik vojnih snaga Srpske Republike BiH i da je rođeno dijete kao posljedica seksualnog nasilja. Drugostepeno vijeće je donijelo presudu bez izvođenja novih dokaza, jer odbrana nije ponudila nove dokaze u žalbi. Navedeno vijeće nije kao bitnu okolnost izvršenog krivičnog djela cijenilo činjenicu protupravnog odvođenja i zatvaranja oca žrtve dan prije, jer – da jeste – znalo bi da je već tada, ako ne i ranije, volja žrtve bila podrivena zbog izvršenog nasilja. U presudi drugostepenog vijeća nije vidljivo da se isto koristilo iskustvom i znanjem do kojeg je došao MKSJ, posebno pravilo 70, kada je rješavao slične predmete seksualnog nasilja.

Drugostepeno vijeće je optužbi postavilo nemoguć zahtjev za dokazivanje, suprotan važećim zakonskim pravilima iz člana 264. ZKP-a BiH; nezakonito je izrazilo sumnju u svjedoka B kada zamjera njegovoj izjavi, što ne sadrži modrice, poderane haljine, te grozno stanje žrtve; nezakonito je potenciralo kao bitnu činjenicu intimnu vezu žrtve sa optuženim prije izbivanja ratnog sukoba, jer je to zakonom zabranjeno; pogrešno je izvelo zaključak da je riječ o kontradikciji iskaza svjedoka A i B, što nije tačno, jer iz oba iskaza slijedi isti logičan zaključak; obrazlažući presudu na kraju, navodi da *ono od čega polazi optužba jesu hipoteze*, što je van pameti.

Dakle, drugostepeno vijeće je, postupajući suprotno pravilima propisanim u članu 264. važećeg zakona i ne obazirući se na međunarodnu krivičnu praksu kao izvor znanja, donijelo nezakonitu, oslobađajuću presudu. S obzirom na opći princip da *sud poznaje pravo*, očigledno je da navedena presuda nije ishod nestručnosti.